

Δυο λόγια από τη Ρένια Σπυροπούλου

Μικρά, αβέβαια βήματα, βλέμματα γεμάτα αμφιβολία, άγχος, ελπίδα. Κάποιοι χαμογελούσαν, κάποιοι άλλοι κοιτούσαν το πάτωμα. Κάποιοι βρίσκονταν γύρω από γνώριμα, φιλικά πρόσωπα και κάποιοι άλλοι στέκονταν μόνοι. Ένας ακόμα άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους. Όμως όλοι βρήκαν τη θέση τους. Θέση μέσα σε μια τάξη, πίσω από ένα πράσινο θρανίο και θέση σε αυτήν την παράξενη, μικρή κοινωνία που ονομάζουμε σχολείο. Η πρώτη μετά στο Γυμνάσιο ήταν μοναδική, γεμάτη εκπλήξεις και ανάμεικτα συναισθήματα. Όπως ήταν πολλές που ακολούθησαν, όπως είναι η σημερινή. Και επειδή όπως ξέρουμε, η ζωή είναι ένας μεγάλος κύκλος, έτσι όπως αρχίσαμε αυτό το ταξίδι, έτσι θα το τελειώσουμε και έτσι θα αρχίσουμε ένα νέο τον Σεπτέμβριο.

Όμως σήμερα δεν γιορτάζουμε το τέλος των τριών χρόνων φοίτηση μας στο Γυμνάσιο, αλλά γιορτάζουμε την πρώτη μέρα, την δεύτερη και όλες όσες πέρασαν για να φτάσουμε εδώ. Γιορτάζουμε τις ανησυχίες που είχαμε για πολύ καιρό, τις εμπειρίες που κερδίσαμε, τους φίλους που αποκτήσουμε, τις αποτυχίες που μετατρέψαμε σε επιτυχίες, γιορτάζουμε τους φόβους μας, που τώρα είναι πιο έντονοι από ποτέ. Γιορτάζουμε τις αναμνήσεις μας, που θα μείνουν πάντα μαζί μας.

Όλα άρχισαν από μια άδεια αίθουσα, που μας περίμενε κάθε πρωί. Μια αίθουσα που έχει ακούσει πολλά. Φωνές ενθουσιασμένων μαθητών και εκνευρισμένων καθηγητών. Γέλια, πολλά γέλια. Κλάματα, μυστικά, ψέματα, όμορφες αλήθειες και αλήθειες που πονάνε και φυσικά τον υπέροχο ήχο του κουδουνιού που μόλις έφτανε στα αφτιά μας, τρέχαμε όλοι στους διαδρόμους, ενθουσιασμένοι για το διάλειμμα που τόση ώρα περιμέναμε. Ξαφνικά, σε μια γωνιά της αυλής, σε έναν διάδρομο, μπορούσες να πετύχεις τους πάντες.. Παιδιά από διαφορετικές τάξεις και διαφορετικά τμήματα. Παρέες ανακατεμένες και όμορφες.

Τα τρία τμήματα της τρίτης Γυμνασίου, ήταν και παραμένουν πολύ δεμένα, όμως το κάθε τμήμα ήταν ιδιαίτερο. Και αυτό που κάνει ένα τμήμα ιδιαίτερο είναι οι άνθρωποί του, οι στιγμές που έχουν μοιραστεί, η προσωπικότητα του καθενός που άφησε ένα ανεξίτηλο στίγμα, στοιχείο στην ιστορία του τμήματος, του σχολείου. Κάθε μέρα, κάθε μαθητής στην τάξη άφηνε ένα κομμάτι του. Έτσι μαθαίναμε ο ένας από τον άλλον κι έτσι αγαπήσαμε ο ένας τον άλλον.

Οι εκδρομές, οι φασαρίες μέσα στην αίθουσα, τα πειράγματα μεταξύ μας, οι τιμωρίες, τα παιχνίδια στα διαλείμματα, οι εκπλήξεις με τούρτες που κάναμε σε όποιον φίλο μας είχε γενέθλια, οι χοροί με δυνατή μουσική μέσα σε έναν μικρό, στενό διάδρομο ενός λεωφορείου... Όλα αυτά ήταν που μας έφεραν κοντά και μας έκαναν αυτό που είμαστε. Και θα έπρεπε να είμαστε περήφανοι για αυτό, για αυτό που είμαστε όλοι.

Φεύγοντας από το Γυμνάσιο, η ελπίδα που έχω, είναι κοιτάζοντας πίσω, χρόνια μετά από σήμερα, όλοι να θυμόμαστε ακόμα όσα ζήσαμε και αν ποτέ κάποιος, κάπου μας ρωτήσει «αν θα γυρνούσαμε τον χρόνο πίσω», να μπορούμε όλοι να απαντήσουμε με ένα ζεστό βλέμμα:

«Ναι.. Και δεν θα άλλαζα τίποτα!».